

Zpráva o šetření ve věci podmínek vydání zbrojního průkazu občance EU

Paní A. (zastoupená advokátkou) se na mě obrátila s podnětem týkajícím se podmínek vydání zbrojního průkazu. Stěžovatelka je občanka Německa, která pobývá v České republice, avšak nehovoří česky. Nesouhlasí s tím, že podle Ministerstva vnitra (dále také „MV“) musí žadatelé o zbrojní průkaz vykonat zkoušku odborné způsobilosti v češtině a bez možnosti využití tlumočnicka.

Na základě stěžovatelčina podnětu jsem v této věci zahájil šetření vůči MV. Zabýval jsem se otázkou, zda MV správně vykládá relevantní právní úpravu, a to zejména s ohledem na zákaz diskriminace občanů EU z důvodu státní příslušnosti.

A. Shrnutí závěrů

V šetření jsem **nezjistil žádné pochybení Ministerstva vnitra**. Dospěl jsem k závěru, že stěžovatelce z právních předpisů **neplyne právo na tlumočnicka pro účely zkoušky odborné způsobilosti** žadatele o vydání zbrojního průkazu. Zároveň **nejde o nepřímou diskriminaci stěžovatelky jakožto občanky EU na základě státní příslušnosti dle čl. 18 Smlouvy o fungování Evropské unie**, jestliže Ministerstvo vnitra vykládá podmínky vydání zbrojního průkazu tak, že žadatelé musí zkoušku odborné způsobilosti absolvovat v češtině a bez tlumočnicka.

Své právní úvahy a závěry podrobněji vysvětluji v části C tohoto posouzení.

B. Skutková zjištění

Stěžovatelka je občankou Německa s přechodným pobytem v České republice a nehovoří česky. Chtěla by si požádat o vydání zbrojního průkazu, k čemuž je podle zákona třeba prokázat odbornou způsobilost vykonáním zkoušky, která se skládá z teoretické části prováděné formou písemného testu a z praktické části. MV na svých webových stránkách uvádí, že praktickou část lze absolvovat v cizím jazyce, pokud jím s uchazečem komunikuje přímo zkušební komisař, ale teoretický test je třeba vypracovat v češtině a bez tlumočnicka.¹ Tento požadavek podle stěžovatelky drtivě většině cizinců znemožňuje zkoušku složit a je diskriminační. Stěžovatelka se proto domáhá toho, aby mohla zkoušku absolvovat s tlumočnickem nebo s překladem otázek v písemném testu.

Stěžovatelka kontaktovala MV s dotazem, kde lze v právní úpravě nalézt oporu pro zákaz využití tlumočnicka a zda by bylo možné, aby si cizinec na vlastní náklady zajistil tlumočnicka nebo úřední překlad testových otázek do angličtiny či němčiny. MV ve své odpovědi poukázalo zejména na vyhlášku, která stanoví, že žadatel vypracovává test samostatně a bez pomůcek, které nebyly zkušebním komisařem připuštěny.² Na zkoušku se podle MV

---

1 Viz <https://www.mvcr.cz/clanek/cestovani-se-zbranemi-a-informace-pro-cizince.aspx>.

2 Ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky č. 221/2017 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o zbraních, ve znění pozdějších předpisů.

nevztahuje základní právo na tlumočnicka a zákon neumožňuje vytvářet testové otázky v jiném jazyce.

B.1 Vyjádření MV

V rámci svého šetření jsem MV požádal o vyjádření.³ Ministerstvo uvedlo, že český zbrojní průkaz nemá relevantní konsekvence ve vztahu k zahraničí, neboť opravňuje k nabývání a držení zbraně pouze na území ČR. Zbrojní průkaz je tudíž dokladem ryze národní povahy. Evropská právní úprava navíc umožňuje členským státům přijímat přísnější pravidla nad rámec stanovený směrnicí o kontrole nabývání a držení zbraní. Z hlediska vnitřní bezpečnosti je přitom nutné zabývat se otázkou „blízkosti“ vztahu žadatele o vydání zbrojního průkazu k ČR. Česká státní příslušnost však není podmínkou vydání zbrojního průkazu a občané jiných členských států EU mají s českými občany z hlediska možnosti získat zbrojní průkaz zcela rovné postavení.

Znalost češtiny je podle MV nezbytná k tomu, aby se držitel zbrojního průkazu mohl seznamovat s obsahem českých právních předpisů a jejich změnami a aby v praxi rozuměl otázkám a pokynům policistů. Stejně tak musí být žadatel o vydání zbrojního průkazu schopen porozumět instrukcím zkušební komisaře během samotné zkoušky odborné způsobilosti, při níž v praktické části dochází k manipulaci se zbraní nabitou ostrými náboji. MV také poukázalo na to, že znalost českého jazyka se vyžaduje pouze na úrovni, která umožňuje absolvovat zkoušku odborné způsobilosti a která je vzhledem k počtu využívaných testových otázek fakticky nižší než u zkoušek žadatelů o vydání řidičského oprávnění. Minimální znalost češtiny má také zabránit v získání zbrojního průkazu osobám, které pouze chtějí obcházet restriktivnější právní úpravu ve svém domovském státě.

Možnost využití tlumočnicka MV odmítlo s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 3 A 84/2018-40.⁴ K tomu dodalo, že požadavek na samostatné složení zkoušky bez pomoci jiné osoby se vztahuje na všechny žadatele (včetně např. osob s poruchami čtení či sluchu).

V rámci telefonického hovoru s pověřenou zaměstnankyní Kanceláře veřejného ochránce práv následně některé body vyjádření MV upřesnila vedoucí oddělení obecní policie, zbraní a dopravního inženýrství. Za hlavní důvod pro výklad zastávaný MV označila to, že u držitelů zbrojního průkazu, kteří se díky němu mohou v česky mluvícím prostředí pohybovat se zbraní, je třeba trvat na znalosti češtiny. Držitelé zbrojního průkazu musí být zejména schopni reagovat na bezprostřední pokyny nejen ze strany policistů, ale například také odpovědných osob na střelnici či na honu. Zkouška odborné způsobilosti přitom podle vedoucí oddělení může sloužit i k ověření porozumění českému jazyku. Formulaci informací na webových stránkách MV o možnosti komunikovat se zkušebním komisařem v cizím jazyce považuje vedoucí oddělení za nepřesnou. Platí však, že v žádné části zkoušky nelze využít tlumočnicka.

---

3 Dle ustanovení § 15 odst. 2 písm. a) a c) zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů.

4 Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2019, č. j. 3 A 84/2018-40.

B.2 Vyjádření stěžovatelky

S většinou tvrzení obsažených ve vyjádření MV stěžovatelka nesouhlasí. Má za to, že MV náležitě neospravedlnilo svůj výklad právních předpisů, a tudíž dochází k diskriminaci občanů EU z důvodu státní příslušnosti. Stěžovatelka rovněž poukázala na několik tvrzení MV, která si podle ní vzájemně protičejí.

Nad rámec informací ve svém původním podnětu stěžovatelka zejména uvedla, že je způsobilá získat zbrojní průkaz, přičemž v Německu už jej má a v ČR jí v tom brání pouze podmínka znalosti českého jazyka. Je přitom schopna doložit svůj blízký vztah k ČR, kde již čtyři roky žije. S českými právními předpisy se může obeznámit i bez znalosti češtiny a ani komunikaci s příslušníky bezpečnostních sborů či se zkušebním komisařem nepovažuje za problém.

Stěžovatelka netvrdí, že by zkouška odborné způsobilosti představovala správní řízení a vztahovalo se na ni základní právo na tlumočnicka. Ohradila se ovšem proti argumentaci MV pomocí rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 3 A 84/2018-40, neboť ten řeší jinou právní otázku a pro případ stěžovatelky není relevantní.

C. Právní hodnocení

C.1 Relevantní právní úprava

Právo nabývat, držet a nosit zbraň upravuje především zákon o zbraních.⁵ Ten do českého právního řádu zapracovává směrnici EU o kontrole nabývání a držení zbraní,⁶ která však členským státům umožňuje přijmout v této oblasti přísnější pravidla⁷ a zcela vnitrostátním právním předpisům ponechává úpravu nošení zbraní, lovu a sportovní střelby.⁸ Podmínky vydání zbrojního průkazu, jakožto veřejné listiny opravňující k nabývání, držení a nošení zbraní na území ČR,⁹ tedy stanoví primárně právě zákon o zbraních.¹⁰

Zbrojní průkaz lze dle zákona vydat fyzické osobě, která má místo pobytu na území ČR, dosáhla předepsaného věku a je způsobilá k právním úkonům, zdravotně způsobilá, odborně způsobilá, bezúhonná a spolehlivá.¹¹ Odbornou způsobilost prokazuje žadatel o vydání zbrojního průkazu zkouškou vykonanou před zkušebním komisařem, která se skládá z teoretické části ve formě písemného testu a z praktické části.¹² Obsahovou náplň obou částí a způsob jejich provedení stanoví podzákoné právní

---

5 Zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů.

6 Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/555, ze dne 24. 3. 2021, o kontrole nabývání a držení zbraní.

7 Čl. 3 směrnice o kontrole nabývání a držení zbraní.

8 Čl. 2 odst. 1 směrnice o kontrole nabývání a držení zbraní.

9 Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o zbraních.

10 Viz ustanovení § 17 a násl. zákona o zbraních.

11 Ustanovení § 18 odst. 1 zákona o zbraních.

12 Ustanovení § 21 zákona o zbraních.

předpisy. Písemný test podle nich žadatel o vydání zbrojního průkazu musí vypracovat samostatně a bez pomůcek, které nebyly zkušebním komisařem připuštěny.¹³

Zákon o zbraních zjevně počítá s tím, že o zbrojní průkaz mohou v ČR žádat i cizinci.¹⁴ Právní úprava nicméně výslovně neřeší, v jakém jazyce je možné skládat zkoušku odborné způsobilosti. Vše tedy **závisí na výkladu slova „samostatně“** obsaženého v prováděcích právních předpisech. Jazykově lze toto slovo jistě vykládat tak, jak to činí MV, tedy ve smyslu nutnosti absolvovat test v původním (tj. českém) jazyce a bez tlumočnicka. V úvahu ovšem připadá i takový výklad, že dotčená ustanovení pouze brání tomu, aby žadateli někdo napovídal správné odpovědi na testové otázky, ale nevyklučují účast tlumočnicka, který pomáhá pouze s překladem otázek. Je proto třeba dále posoudit, zda přísnější výklad MV obстоjí z pohledu práva na tlumočnicka a zákazu diskriminace občanů EU na základě státní příslušnosti.

C.2 Právo na tlumočnicka

Pro zkoušku odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu není v zákoně o zbraních zakotveno právo na tlumočnicka. Absence takového speciálního práva se navíc jeví jako záměrná, protože na jiných místech zákon o zbraních tlumočnicka zmiňuje.¹⁵ Zbrojní průkaz tak není namísto z hlediska jazyka zkoušky srovnávat s řídicím oprávněním, u něhož přítomnost tlumočnicka u zkoušky odborné způsobilosti zákon výslovně dovoluje a upravuje.¹⁶

Rovněž se domnívám, že právo na tlumočnicka u zkoušky odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu nelze dovodit ani ze správního řádu,¹⁷ či dokonce z Listiny základních práv a svobod.¹⁸ Samotná zkouška totiž slouží toliko k ověření znalostí a dovedností žadatele, ale nepředstavuje správní řízení, v němž by se rozhodovalo o žadatelových právech či povinnostech a které by podléhalo ústavněprávní ochraně spravedlivého procesu. Závěr o neexistenci práva na tlumočnicka vycházejícího z uvedených obecných právních předpisů ostatně nerozporuje ani stěžovatelka.

Přestože se v tomto směru můj názor fakticky shoduje s názorem Městského soudu v Praze vyjádřeným v rozsudku č. j. 3 A 84/2018-40, souhlasím se stěžovatelkou v tom, že způsob, jakým MV rozhodnutí používá, není zcela vhodný. Jde pouze o jedno rozhodnutí prvostupňového soudu, nepublikované v žádné oficiální sbírce a navíc ve věci, v níž právo na tlumočnicka vůbec nebylo předmětem řízení (rozhodnutí se týká žádosti o informace).

---

13 Ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky č. 221/2017 Sb. a obdobně také § 2 odst. 4 nařízení vlády č. 315/2011 Sb., o zkušebním řádu zkoušky odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E, ve znění pozdějších předpisů.

14 Srov. např. § 18 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 3 zákona o zbraních. Podle druhého z uvedených ustanovení lze žádostem některých cizinců (typicky ze států mimo EU a NATO) nevyhovět, i když jinak splňují všechny podmínky pro vydání zbrojního průkazu.

15 Srov. ustanovení § 17 odst. 3 a 4 zákona o zbraních.

16 Viz ustanovení § 39 odst. 7 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

17 Ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

18 Čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

V případě stěžovatelky tedy může odůvodnění tohoto rozsudku sloužit maximálně jako podpůrný argument, nikoliv jako samostatný důvod pro výklad zákona o zbraních zastávaný MV. Byl bych proto rád, kdyby MV do budoucna pracovalo s judikaturou korektněji.¹⁹

Jelikož jsem **neshledal, že by stěžovatelce svědčilo právo na tlumočnicka**, zbývá se už zabývat jen tím, zda není jazykový režim zkoušky odborné způsobilosti vůči stěžovatelce jakožto občance EU diskriminační.

C.3 Diskriminace z důvodu státní příslušnosti v právu EU

Diskriminaci občanů EU z důvodu státní příslušnosti především zakazuje antidiskriminační zákon, který se ovšem v oblasti vydávání zbrojních průkazů neuplatní.²⁰ Nicméně v právu EU diskriminaci na základě státní příslušnosti zapovídá také čl. 18 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“). Podle ustálené judikatury Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) se čl. 18 SFEU použije v situacích, které spadají do působnosti unijního práva a nevztahuje se na ně zvláštní pravidlo zákazu diskriminace stanovené SFEU.²¹ Ochrany dle čl. 18 SFEU se mohou zejména dovolávat občané EU, kteří využili svobody pohybu garantované právem EU.²²

Kromě přímé diskriminace zakazuje čl. 18 SFEU také nepřímou diskriminaci na základě státní příslušnosti.²³ Ta nastává, když prostřednictvím jiného, zdánlivě neutrálního kritéria dochází ke znevýhodnění státních příslušníků z jiných členských států EU. Mezi taková kritéria patří i znalost jazyka, která se státní příslušností úzce souvisí, neboť stát je zpravidla tvořen jedním národem (případně více národy), od něhož se odvíjí úřední jazyk státu jako společný komunikační prostředek.²⁴ O nepřímou diskriminaci se však nejedná, pokud dotčené pravidlo sleduje legitimní cíl a splňuje požadavek přiměřenosti.²⁵

Stěžovatelka je německou státní příslušnicí s bydlištěm v ČR, a nepochybně tedy své právo na volný pohyb v EU využila.²⁶ Otázky nabývání a držení zbraní nadto upravuje sekundární

19 Blíže viz např. BOBEK, Michal, KÜHN, Zdeněk a kol. *Judikatura a právní argumentace*. 2. vydání. Praha: Auditorium, 2013, 496 s., ISBN 978-80-87284-35-3.

20 Srov. § 1 odst. 1 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), ve znění pozdějších předpisů.

21 Viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 6. 2020, *RB proti TÜV Rheinland LGA Products a Allianz IARD*, C-581/18, body 30-35; rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 6. 2019, *Rakousko proti Německu*, C-591/17, body 39-41.

22 Viz rozsudek Soudního dvora C-581/18, bod 48; rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 11. 2018, *Raugevicius*, C-247/17, bod 44. Obdobně viz ŠABATOVÁ, Anna a kol. *Občanství Evropské unie*. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv ve spolupráci se společností Wolters Kluwer, a. s., 2017, s. 15. Stanoviska (Kancelář veřejného ochránce práv). ISBN 978-80-87949-64-1.

23 Viz např. rozsudek Soudního dvora C-591/17, bod 42; rozsudek Soudního dvora ze dne 4. 10. 2012, *Evropská komise proti Rakousku*, C-75/11, bod 49.

24 Viz zpráva veřejného ochránce práv ze dne 27. 5. 2020, sp. zn. 6601/2019/VOP, dostupná z <https://eso.ochrance.cz/Nalezene/Edit/8250>. Srov. také *Občanství Evropské unie*, op. cit., s. 15.

25 Viz např. rozsudek Soudního dvora C-75/11, bod 52; rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 5. 1996, *O'Flynn*, C-237/94, bod 19.

26 Podobně byla aplikovatelnost čl. 18 SFEU shledána v případě italského státního příslušníka s bydlištěm v Německu. Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 6. 2019, *TopFit a Biffi*, C-22/18, body 27-30.

unijní právo v podobě směrnice. Zároveň stěžovatelka nemá k dispozici jiné ustanovení zakazující diskriminaci, jehož porušení by mohla namítat. **Čl. 18 SFEU proto považují v případě stěžovatelky za použitelný.**

Stěžovatelka je dále znevýhodněna právě z důvodu jazyka, a potažmo tedy státní příslušnosti. Nemožnost skládat zkoušku odborné způsobilosti v jiném než českém jazyce pro ni (a typicky také pro další cizince) totiž představuje významnou překážku znemožňující získání zbrojního průkazu. Je proto třeba se zabývat tím, zda MV toto znevýhodnění dokázalo adekvátně ospravedlnit.

Při posuzování důvodů pro výklad právních předpisů zastávaný MV jsem předně vycházel z toho, že regulace zbraní je obzvláště citlivou otázkou, neboť se dotýká stěžejních zájmů státu na poli veřejné bezpečnosti a obrany ČR. Domnívám se proto, že **v této oblasti disponuje stát širokou mírou diskrece** v tom, jak restriktivně nastaví příslušnou právní úpravu, včetně podmínek pro získání zbrojního průkazu. Tomu ostatně odpovídá i znění směrnice o kontrole nabývání a držení zbraní, která členských státům výslovně umožňuje přijmout vlastní, přísnější pravidla.²⁷ V tomto světle je pak nutné nahlížet také na následující kroky testu nepřímé diskriminace.

MV trvá na tom, že držitelé zbrojního průkazu musí, alespoň do určité míry, umět česky. SDEU v kontextu volného pohybu pracovníků ve své judikatuře již připustil, že požadovat znalost místního jazyka může být za určitých okolností legitimní.²⁸ Vždy však záleží na konkrétním případě a přiměřenosti dotčeného opatření.

Požadavek znalosti češtiny MV zaprvé odůvodnilo snahou **ověřit „blízkost“ vztahu žadatele o vydání zbrojního průkazu k ČR. Takový důvod dle mého názoru neobstojí.** Ačkoli sledovaný cíl by teoreticky mohl být legitimní, není zřejmé, jak by jej šlo dosáhnout testováním jazykových znalostí. Česky mohou dobře umět i lidé, kteří k ČR fakticky blízký vztah nemají, a naopak ne všichni lidé s blízkým vztahem k ČR (včetně některých českých občanů) zvládají češtinu na úrovni potřebné pro úspěšné složení dotčené zkoušky odborné způsobilosti. Navíc dostatečné propojení žadatelů o vydání zbrojního průkazu s ČR již zajišťují jiná ustanovení zákona o zbraních, např. podmínka místa pobytu na území ČR. Národní povaha zbrojního průkazu či právní úprava vývozu zbraní by pak měla zabránit „zbraňové turistice“, tj. snaze obejít restriktivnější právní úpravu jiného státu získáním zbrojního průkazu v ČR.

Za pádný naopak považují druhý hlavní argument MV, podle něhož má znalost českého jazyka vést k bezproblémové komunikaci s držiteli zbrojního průkazu v reálném životě. Částečně může jít o možnost samostatně si nastudovat texty právních předpisů a jejich novelizací či provozních řádů střelnic, i když v tomto ohledu může držitel zbrojního průkazu zpravidla vyhledat překlad do cizího jazyka nebo pomoc jiné osoby. Ještě zásadnější je dostatečná znalost češtiny v ústní komunikaci. Držitel zbrojního průkazu manipulující se zbraní by měl být schopen dobře rozumět tomu, co se kolem něj děje, a zejména

---

27 Čl. 3 směrnice o kontrole nabývání a držení zbraní.

28 Rozsudek Soudního dvora ze dne 5. 2. 2015, *Evropská komise proti Belgii*, C-317/14, bod 26; rozsudek Soudního dvora ze dne 4. 7. 2000, *Haim*, C-424/97, bod 59; rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 6. 2000, *Angonese*, C-281/98, bod 44; rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 11. 1989, *Groener*, C-379/87, bod 19.

pochopit i bezprostřední pokyny ze strany příslušníků bezpečnostních sborů, zkušební komisaře, provozovatele střelnice, organizátora honu apod. To platí zejména v krizových situacích, které vyžadují okamžitou reakci a v nichž může mít případné nedorozumění závažné, až fatální následky. Znalost českého jazyka tedy dle mého názoru může přispět k zajištění bezpečnosti všech zúčastněných (včetně samotného držitele zbrojního průkazu), což lze označit za legitimní cíl.

Zmínka MV o lidech se sluchovým postižením se mi, na rozdíl od stěžovatelky, nejeví nekonzistentně. V případě těchto žadatelů se především musí zkoumat zdravotní způsobilost k vydání zbrojního průkazu, kterou právní úprava vylučuje mimo jiné u poruch sluchu znemožňujících komunikaci hovorovou řečí na vzdálenost menší než 6 metrů.²⁹ I držitelé zbrojního průkazu se sluchovým postižením by tak měli být schopni reagovat na bezprostřední ústní pokyny.

Ačkoli zkouška odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu v její současné podobě zřejmě není primárně nástrojem k ověření jazykových znalostí, mám za to, že tuto úlohu může plnit. K úspěšnému složení zkoušky totiž žadatel potřebuje umět česky alespoň natolik dobře, aby porozuměl otázkám v písemném testu (obsahujícím i odbornou terminologii) a zároveň zvládl ústně komunikovat se zkušebním komisařem při praktické části zkoušky.

Určité pochybnosti o přiměřenosti zvoleného řešení ve mně vzbuzovaly zejména informace na webových stránkách MV, podle nichž lze praktickou část zkoušky absolvovat i v cizím jazyce, pokud tímto jazykem s uchazečem komunikuje přímo zkušební komisař. Pak by totiž zkouška žádným způsobem neověřila schopnost ústní komunikace v češtině, které chce MV u držitelů zbrojního průkazu docílit. Odpovědná pracovnice MV mě však ubezpečila, že jde spíše o nepřesnou formulaci na webových stránkách MV, která neznamená, že by celou praktickou část zkoušky odborné způsobilosti bylo možné skládat v cizím jazyce dle výběru žadatele. Ostatně nelze ani dopředu garantovat, že zkušební komisař přidělený žadateli bude nějaký cizí jazyk znát. Mám tedy za to, že tato drobná nesrovnalost neohrozí přiměřenost výkladu MV.

Z výše uvedených důvodů jsem **dospěl k závěru, že požadavek absolvovat zkoušku odborné způsobilosti v češtině a bez tlumočnicka sleduje legitimní cíl a splňuje podmínku přiměřenosti. Nejedná se proto o nepřímou diskriminaci stěžovatelky jakožto občanky EU na základě státní příslušnosti dle čl. 18 SFEU, a výklad právních předpisů ze strany MV lze považovat za eurokonformní.**

Přestože jsem nezjistil pochybení MV, dovoluji si na něj na tomto místě apelovat, aby do budoucna zvažilo vyjasnění podmínek vydání zbrojního průkazu, pokud bude nadále trvat na požadavku znalosti češtiny. Minimálně by bylo vhodné upravit zavádějící informace na webových stránkách MV, které sama vedoucí oddělení obecní policie, zbraní a dopravního inženýrství označila za nepřesné. Ještě přínosnější by mohlo být výslovně zakotvit jazyk zkoušky odborné způsobilosti v prováděcích právních předpisech,

---

²⁹ Bod 10, oddíl 1, část II přílohy č. 1 vyhlášky č. 493/2002 Sb., o posuzování zdravotní způsobilosti k vydání nebo platnosti zbrojního průkazu a o obsahu lékárničky první pomoci provozovatele střelnice, ve znění pozdějších předpisů.

aby požadavek znalosti češtiny nebylo třeba dovozovat pouze ze slova „samostatně“, které na první pohled nabízí několik výkladů.

D. Informace o dalším postupu

Své šetření vůči Ministerstvu vnitra tímto uzavírám v souladu s § 17 zákona o veřejném ochránci práv, neboť jsem při něm nezjistil žádné pochybení.

Zprávu zasílám rovněž stěžovateli.

Brno 3. října 2022

JUDr. Stanislav Křeček v. r.
veřejný ochránce práv
(zpráva je opatřena elektronickým podpisem)